

Вана Урошевић и Зоран Тодовић

LE CADAVRE EXQUIS

*Упоредна повест о једној кући, једном ремек делу, једној чудесној
делатности и једном непревазиђеном поступку*

Вана Урошевић и Зоран Тодовић

Le cadavre exquis

*Упоредна повест о једној кући, једном
ремек делу, једној чудесној делатности
и једном непревазиђеном поступку*

Vana Urošević and Zoran Todović

Le cadavre exquis

*A parallel history of a house, a masterpiece,
a miraculous activity and an unsurpassed method*

Продајна галерија "Београд"

мај-јун 2015.

Вана Урошевић и Зоран Тодовић

Le cadavre exquis

Упоредна повест о једној кући, једном ремек делу, једној чудесној делатности и једном непревазиђеном поступку

Свила. Папир. Фотографија. Игла и конач. Цртеж тушем и пером. Акварел. Рачунарска штампа.

Једна ренесансна таписерија. Неки елементи симболизма алхемичара. Делови ентеријера породичне куће малтешког витеза из Ла Валете.

Зашто ствари из прошлости имају моћ преобразбе? Како удаљеност, раздвојеност, утиче на рад? Кас или галоп, коњи који долазе или коњи који одлазе?

Елементи садржаја

Учинило нам се у једном тренутку да између неких амбијената, уметничких дела и езотеричних учења постоји нека невидљива загонетна веза.

Casa Rocca Piccola, палата на Малти изграђена у 16. веку, дом је племићке породице де Пиро (de Piro). Палата је реализована као грађевина престижне лепоте, у време када су градски оци Ла Валете имали амбицију да град светли попут Париза и Венеције. Финансијер овог здања био је уважени адмирал Дон Пјетро ла Рока (Don Pietro la Rocca). Ово породично здање спада међу ретке свога времена које су имале сопствени врт што је законом тога времена иначе било забрањено. Крајем 18. века извршене су грађевинске промене које су палату преобразиле у две мање целине. Измене су вршене и током 1918, а пред Други светски рат уследило је додавање склоништа од авио бомбардовања које је у ратним годинама служило и осталим становницима града. Године 2000. великим архитектонским пројектом обновљен је изглед палате и два мања објекта рестаурирана су у јединствену грађевину. Првобитно је кућа имала у приземљу просторије за кухињу и штале, а на спратовима преко педесет соба, међу којима су две библиотеке, две трпезарије, много салона и породична капела. Некадашње штале данас су просторије сасвим друге намене и не може се ни наслутити да су ту некада биле. На спратовима су и даље функционалне све собе као некада. Палата је опремљена намештајем и уметничким делима израђеним на Малти и широм Европе. У палати и данас живе наследници, истовремено она је и живи музеј јединственог етнографског значаја.

Таписерија “Прича о Давиду” настала је у Бриселу, почетком шеснаестог века. То је све што се са сигурношћу може рећи о овом ансамблу од десет џиновских ткања – не зна се ко је био мајстор који је направио картоне, не зна се по чијој је поруџбини дело направљено, ни замак чије је зидове требало да краси. Дело је читава три века лежало негде, све док није откупљено од француске државе 1847. године. Али и тада није угледало светло дана – није било зида који би могао да прими тај огромни ансамбл. Први пут је јавно изложено 1971. у Паризу, у Гран Палеу, када је привукло велику пажњу и било убројено међу три најлепше таписерије свог времена – заједно са “Дамом са једнорогом” из Клинија, и “Максимилијановим ловом” из Лувра. Почетком осамдесетих година прошлог века коначно је смештено у Музеј Ренесансе у замку Екуан. Таписерија прича библијску причу о цару Давиду - цар види лепу Витсавеју како се купа, заљуби се у њу, а затим пошаље њеног мужа – свог војсковођу – намерно у рат да би погинуо. Али, ових десет таписерија не завршавају причу, због чега неки стручњаци претпостављају да је било, најмање, још шест ткања, која су изгубљена.

И на крају алхемија. Заборављена, прокажена, потцењена. Увек присутна. Невидљива у својој свеprisутности. Илустрације из алхемичарских списа загонетне су као и ти списи. Кроз своје текстове, као и кроз њихове илустрације, алхемичари су хтели да саопште неке своје тајне, али на један начин који не дозвољава да оне буду разумљиве онима који их нису били достојни. То су зашифроване поруке које говоре о загонетним односима између хемијских елемената, планета, метала и појединих делова људског тела. Мада је реч о мистичним симболима чије је тумачење веома тешко и пуно препрека, читајући те текстове и посматрајући цртеже којима су ти текстови пропраћени, ми осећамо, чак и не разумевајући сасвим њихов смисао, да се ради о дубоким и узбудљивим тајнама које се тичу и нашег живота.

Радове за ову изложбу смо започели не примећујући када се заправо одиграо почетак. Тако су се независно једно од другог множили комади руком бојене свиле са танким линеарним цртежом местимично наглашеним иглом и концем. На другој страни развијала се серија малих цртежа прављених тушем и пером с колористичком експлозијом разливеног акварела. Временом су се испреплетали мотиви средњевековне таписерије о Давиду и Витсавеји са транспонованим цртежима испуњеним мистичним симболима алхемичара и фотографским приказима велелепног вишестолетног дома једне малтешке породице из Ла Валете.

Поступак при комбиновању елемената

Ови елементи спајали су се кроз наш рад на један неочекиван начин који би могао да асоцира на надреалистичку игру Le cadavre exquis.

Le cadavre exquis је једна од надреалистичких игара. Може да се игра са писањем или са цртањем. У првом случају у игри учествују двоје: онај што поставља питања и онај што одговара (улоге могу да се мењају током игре). Кад се питање напише хартија се пресавије тако да онај који треба да одговори не може да види питање и одговара на слепо. У другом случају, кад се „дивни леш“ игра са цртањем, у игри обично учествује више људи. Први учесник почиње један цртеж, затим пресавија хартију и следећи учесник продужава линије чији се крајеви називају правећи своје продужење цртежа. У оба случаја оно што је привлачило надреалисте ка овој игри је улога случаја чијим су посредством добијани веома неочекивани резултати, и остваривано превазилажење антиномије озбиљно-неозбиљно у уметничком стварању.

Сања Тодосијевић

Вана Урошевић и Зоран Тодовић

Упоредно, чудесно, непревазиђено

Први (званично) заједнички наступ Ване Урошевић и Зорана Тодовића под називом *Le cadavre exquis* концепиран је као изложбени пројекат који чине радови на ручно бојеној свили реализовани поступцима цртежа, акварела, веза, као и дигиталном штампом ауторских цртежа или фотографија. У овом најновијем циклусу, аутори умрежавањем појединачних радова у сложене структуре зидних и просторних инсталација у форми полиптиха, креирају имагинарне наративе који се у свакој следећој задатој ситуацији могу трансформисати у нове и другачије целине. Фрагменти ентеријера ренесансне палате Каза Рока Пикола (Casa Rossa Piccola) из Ла Валете, таписерија под називом „Прича о Давиду“ из XVI века, и представе алхемичарских симбола, одабрани су као елементи приповедања око којих настаје, развија се и траје уметничка игра инверзије логичног или очекиваног следа, а надреалистички поступак *le cadavre exquis* (le cadavre exquis) као средство у сврху успостављања значења, која у свакој следећој прилици преиспитују или чак трансформишу идентитет, историју и ситуације сваког појединачног сегмента. У том контексту би се идеја о стању вечитог преображаја и у материјалном и у симболичком смислу, могла означити као заједнички именитељ и спона која

повезује судбине, повести и миграције хронолошки и просторно удаљених уметничких предмета и амбијената. Трансформација кроз време артикулисана кроз историјско колективно сећање, догађа се и на индивидуалном плану, када аутори својим аутентичним доживљајима и визуелним сензацијама преточеним у серију радова на свили додељују способност да у различитим просторно/временским ситуацијама творе увек изнова друге формално-значајне структуре. Преображај се овде не доживљава као трауматично искуство сусрета са непознатим, већ се као и у езотеричним учењима одвија као природно, очекивано, на крају и прижељкивано стање настанка новообликованог смисла.

У случају алхемичарских опуса тај процес се најдословније означава као претварање *прве материје* у племените метале, савршеније форме постојања. Иконографија ових симболичких представа, с друге стране, најдиректније кореспондира са сложеном мрежом порука из подручја снова/несвесног, чијим се дешифровањем, према Јунговој аналитичкој психологији, може доћи до индивидуалних разрешења и коначне самоспознаје. Иста врста посвећености потребна је за разумевање ових симбола у примарном контексту древне окултне вештине, као и у тумачењима у светлу психоанализе, док њихова реинтерпретација и интегрисање у уметнички рад у први план ставља моћ имагинације, интуитивно препознавање, па чак и идентификацију са одређеним појавама која не подразумева претходно познавање тог сложеног знаковног система.

У духу игре могућим значењима је и серија радова настала према таписерији „Прича о Давиду“, ансамблу од десет делова за који се претпоставља да је садржао још неколико ткања која до сада нису пронађена. Као једно од врхунских остварења ренесансе у овој техници, она илуструје низ старозаветних догађаја међу којима централно место заузимају сцене са темом односа јудејског краља и Витсавеје, лепе жене његовог војсковође. Распоред сцена не може се са сигурношћу утврдити, тако да су се од првог јавног приказивања седамдесетих година прошлог века до данас више пута мењале позиције појединачних делова. Очекивани хронолошки след догађаја, упркос ослањању на религиозне изворе и ригидним канонима према којима су се овакве композиције у доба ренесансе још увек изводиле, у случају појединих сцена ипак је изостао, што допушта могућност вишеструких интерпретација, односно, истраживање најразличитијих идеолошких, религиозних, формално-естетских или културолошких импликација које су могле утицали на настанак овог комплексног ансамбла. Примарни интерес уметника, међутим, свакако није заводљива и раскошна наративност дела, већ се они опредељују за фрагментарну интерпретацију претежно периферних делова ових сложених композиција, верујући да неуралгичне тачке приказаних догађаја нису у централним партијама, већ у детаљима на маргинама, и да ће се управо тамо

неочекивано појавити скривени знакови који воде ка разрешењу загонетних заплета. У наставку, измештањем и фрагментацијом реалних призора и њиховим увезивањем са симболичким представама, аутори конституишу надреалне ситуације са мноштвом могућих констелација.

Фотографије ентеријера ренесансне палате малтешке породице де Пиро штампане на свили, откривају појединачне личне предмете њених некадашњих житеља, уметничка дела на таваници и на зидовима, као и делове мобилијара приватних одаја. Грађевина значајне архитектонске и културно-историјске вредности током векова је мењала своју унутрашњу структуру, али и намену појединих просторија. Упркос обиљу вредних уметничких предмета и њиховој доступности посетиоцима, уметници су и у овом случају фокусирани на детаље – личне предмете са својим малим тајним историјама и приватне одаје, просторе кондензоване интимности. Настали у неком давном времену, негде, за неког, за неку прилику, ови предмети у себи садрже сећања – колективно и лично, док се њиховим експонирањем у музејским условима, а потом и бележењем у форми фотографије одбације сувишна сентименталност, а потенцира нова реалност у којој као артефакти настављају свој живот.

Колизија више различитих нивоа једне или више реалности присутна у радовима авангардних уметника могла би бити блиска (анти)логици примењеној у структурирању појединачних делова овог циклуса у композиционе целине, међутим, надреалистичка техника *le cadavre exquis* овде није дословно спроведена, већ се пре свега подвлачи идеја колективног извођења, или завршетка започетог рада оног другог. Митови модернизма - его уметника, оригиналност, аутентичност доводе се у питање, а кроз рад двоје уметника на истом делу догађа се материјално одређење искуства заједништва у раду иницираног евокацијом сећања на конкретна места или перцепцију некада виђеног. Удаљеност, чињеница да Вана и Зоран изводе исти рад на различитим местима и у различито време, поново релативизује схватање о просторно-временским ограничењима, а уједно афирмише идеју о стварању као колективном процесу, комплексној игри преплитања садржаја представљеног у форми питање/одговор у коме крајњи резултат доноси неочекиване спојеве и зачудне призоре. Нарација се даље развија кроз конструисање мреже значења нераскидиво везаних за заједничко деловање аутора, али истовремено подразумева и обавезује трећег учесника у овој игри да активно и равноправно партиципира у проналажењу неког од многих потенцијалних расплета.

Вана Урошевић

Рођена у Скопљу. Завршила Факултет ликовних уметности у Београду 1984. године у класи проф. Младена Србиновића, а 1987. на истом факултету завршила постдипломске студије у класи проф. Радомира Рељића. Студијски је боравила у Паризу током 1987. године. Период 1988-1989. провела је на специјалистичким студијама на Академији лепих уметности у Венецији у класи проф. Борела.

Добитник је Награде Димитар Кондовски на Зимском салону у Скопљу и Прве награде за рад “Алхемичарска кутија” на IX Међународном бијеналу уметности минијатуре у Г. Милановцу.

Године 2003. представљала је Македонију на Венецијанском бијеналу уметности.

Излагала је самостално и групно у Београду, Скопљу, Цетињу, Њујорку, Љубљани, Венецији, Битољу, Струги, Лондону, Таљину, Риму, Сарајеву, Бечу, Чачку, Горњем Милановцу, Берлину, Хамбургу, Паризу, Мурској Соботи, Женеву, Софији, Оснабрику...

Члан је Удружења ликовних уметника Македоније од 1984. године. Ради у Националној галерији Македоније у Скопљу.

Зоран Тодовић

Рођен 1958. у Горњем Милановцу. Завршио Факултет примењених уметности у Београду у класи проф. Божицара Џмерковића 1983. године. Постдипломске студије завршио 1985. на Факултету ликовних уметности у Београду у класи проф. Миодрага Рогића. Студијски боравио у Паризу 1991. године.

Добитник је више међународних и домаћих награда и признања (Политикина награда, Гран при Варна, Велики печат Графичког колектива, Награда Октобарског салона у Београду...).

Излагао је самостално и групно у Београду, Новом Саду, Загребу, Ријеци, Љубљани, Подгорици, Бару, Стокхолму, Ронебију, Ескилстуни, Кракову, Катовицама, Вроцлаву, Фрехену, Берлину, Катанији, Бјели, Кјоту, Вакајама, Осаки, Бопалу, Варни, Буенос Аиресу, Коувину, Вервијеу, Феролу, Ментону, Паризу, Мاستрихту, Скопљу, Дјеру, Мишколцу, Банској Бистрици, Солуну, Мартињију...

Члан је Удружења ликовних уметника Србије од 1984. године. Професор је на Академији уметности Универзитета у Новом Саду.

Vana Urošević and Zoran Todović

Le cadavre exquis

A parallel history of a house, a masterpiece, a miraculous activity and an unsurpassed method

Silk. Paper. A photograph. Needle and tread. An ink pen drawing. A watercolor. Digital print.

A Renaissance tapestry. Some elements of alchemist symbolism. Fragments of an interior of a Maltese knight's family house in La Valletta

Why do things from the past have the power of transformation? How does distance and being apart influence work? Trot or gallop, horses coming or going?

Content elements

At one moment, it seemed to us that there is an invisible mysterious link between certain ambiances, works of art and esoteric teachings.

Casa Rocca Piccola is a palace built in Malta as the home of the noble family de Piro in the 16th century. It is a building of prestigious beauty, built at a time when the noble families in La Vallette wanted their city to shine like Paris and Venice. Don Pietro la Rocca, a respected admiral, financed the building of the palace. This family house was one of the rare houses that had its own garden which was banned by law at that time. At the end of the 18th century, the house was transformed into two smaller units. Some changes were made during 1918 and just before WWII an air bomb shelter was added that served all the citizens of the city during the war years. An extensive architectural project was undertaken in 2000 when the palace was restored to its original appearance and the two smaller units were restored and united into a single building. Originally the house had kitchens and stables on the ground floor, and more than fifty rooms on the upper floors, among them two libraries, two dining rooms, many drawing rooms and a family chapel. Former stables have a completely different use today and it is difficult to imagine what they once were. The upper floors have retained all the original rooms while the interior of the palace is furnished by furniture and works of art made in Malta and all parts of Europe. Descendants of the family still live in the house while it is a live museum of unique ethnographical value.

The Story of David tapestry was produced in Brussels at the beginning of the 16th century. That is all we know for certainty about this large ten-

piece set – who designed the cartoons, who commissioned them and what castle's wall were they to adorn is unknown. The tapestry's history until 1847, when the French government bought it, is unclear. Even then it was not exhibited as there were no big enough walls to hang them on. It was exhibited publicly for the first time at the Grand Palais in Paris in 1971 where it attracted a lot of attention and was classified among the three most beautiful tapestries of its time together with *The Lady and the Unicorn* from the Musee de Cluny and *The Hunts of Maximilian* from the Louvre. It was finally housed in Musee National de la Renaissance in chateau Ecoen. The tapestry tells the Bible story of King David – he sees the beautiful Bathsheba bathing, falls in love with her and intentionally sends her husband, an army commander, to war to get killed. However, this ten-piece set does not tell the end of the story, thus some experts suppose that there were at least six more pieces that were lost.

Finally there is **alchemy**. Forgotten, outcast, underestimated. Always present. Invisible in its presence. Illustrations of alchemical writings are as mysterious as are the texts. The alchemists intended to convey some secrets in their texts in a way that could only be understood by those who were worthy of them. They are coded messages referring to the mysterious relations between the chemical elements, planets, metals and certain parts of the human body. Although they refer to mystical symbols whose interpretation is very difficult to grasp and are full of obstacles hindering the meaning, when reading the texts and looking at the drawings that illustrate them, we feel that even if we do not completely understand their meaning, we are in the presence of exciting secrets that still have an impact on our lives.

We started making the artwork for this exhibition not noticing when the beginning actually took place. Thus, on one hand, pieces of hand painted silk with a thin linear drawing at certain places accented by needle and thread started to accumulate independently of each other. On the other hand, a series of small drawings made by ink and pen with a colorist explosion of diffused watercolors was evolving. Gradually the motifs of the medieval tapestry of *King David and Bathsheba* interlinked with the transposed drawings full of mystical alchemist symbolism and the photographic images of the beautiful ancient home of a Maltese family from La Valletta.

The procedure used in combining the elements

The elements combined in our work in an unexpected way that could be associated with the Surrealist game of le cadavre exquis.

Le cadavre exquis is one of the Surrealist's games that can be played by writing or drawing. In the first case two people participate in it: the one who asks the questions and the one who answers them (the roles could be changed during the game). When the question is written the paper is folded in such a way that the person answering the question can not see it and thus he/she gives a "blind" answer. In the second case, when the "exquisite corpse" is played by drawing, usually more people take part

in it. The first one starts to draw, then he/she folds the paper concealing most of the drawing and the next participant just continues to draw by following the barely seen end of the previous drawing. In both cases, what attracted the Surrealists to this game is the role of coincidence in achieving most unexpected results, as well as, the accomplished overcoming of the serious-not serious antimony in artistic creation.

Sanja Todosijević

Vana Urošević and Zoran Todović

Parallel, Miraculous, Unsurpassed

The first (official) joint appearance of Vana Urošević and Zoran Todović titled *Le cadaver exquis* is conceived as an exhibition project composed of works created by procedures of drawing, watercolor and embroidery on hand painted silk as well as digital prints of the artists' own drawings or photographs. In this latest cycle the artists network single pieces into complex structures of wall and spatial installations that take the form of polytypths, create imaginary narratives that can in each following situation transform themselves into different entities. Fragments of the interior of a Renaissance palace *Casa Rocca Piccola* in La Vallette, a tapestry titled *The Story of David* from the 16th century as well as representations of alchemist symbols – have been chosen as elements of narration around which an artistic game of inversed logic and expected sequence is created, developed and continues while the Surrealist method of *le cadaver exquis* is used as the means to establish meaning that in each of the following instances reexamines or even transforms the identity, history or situation of each single segment. The transformation in time articulated through a historical collective memory, also takes place on the individual plane, when the artists through their authentic experiences and visual sensations transposed into a series of pieces in silk, allocate the ability to form in different spatial/temporal situations, always new different formal-meaningful structures. This transformation is not experienced as a traumatic

experience of an encounter with the unknown but takes place as it does in the esoteric teachings as something natural, expected at the end, a coveted state where newly formed meanings emergence.

In the case of the alchemical oeuvre that process is most literally signified by the transmutation of the *base substances* into precious metals, more perfect forms of existence. The iconography of these symbolic images, on the other hand, most directly corresponds with the complex network of messages found in dreams/the unconscious whose decoding according to Jung's analytical psychology can bring about individual resolution and ultimate self-knowledge. The same kind of commitment is necessary for the understanding of these symbols in their primary context of an ancient occult skill as is needed in interpreting them in the light of psychoanalysis, while their reinterpretation and integration into works of art puts in the forefront the power of imagination, intuitive recognition even identification with certain phenomena that do not presuppose the knowledge of this complex sign system.

The tapestry *The Story of David* a ten-piece set that is assumed to have had several more pieces that have not yet been found is in accordance with the spirit of the game which produces possible meanings. As one of the Renaissance masterpieces of tapestry it illustrates a series of Old Testament stories, among them the central being the scenes depicting the King of Judea and Bathsheba the wife of his military commander. The sequencing of the scenes can not be established with certainty, thus since the first public display in the 70s of the last century up till the present the position of certain pieces has been rearranged several times. The expected chronological sequence of events dealing with a few scenes is missing, despite the religious sources and the rigid canon according to which these compositions were produced, thus allowing the possibility of multiple interpretations, that is, an exploration of various ideological, religious, formal-aesthetic implications that could have had an influence on the origin of this complex set. Certainly, the primary interest of the artists is not the seductive and rich narrative but the fragmented interpretation of mostly marginal parts of these complex compositions, believing that the neurological points of the depicted events are not to be found in the central parts but in the details on the margins, they being the ones where the hidden signs will unexpectedly appear to lead to the resolution of the mysterious plot. Proceeding from this presumption, the artists construct surreal situations with a myriad of possible constellations by relocating and fragmenting actual images and linking them with the symbolic images.

Photographs of the interior of a Renaissance palace of a Maltese de Piro family printed on silk reveal individual items of their dwellers, works of art on the ceiling and the walls as well as certain furniture from the private rooms. The building of significant architectural and cultural-historical value has changed its interior structure and purpose of the rooms throughout the centuries. Despite the abundance of valuable art

and its accessibility to the public, the artists have, in this case, focused on the details – personal belongings with their small secret histories and the private rooms, spaces of condensed intimacy. These objects were made a long time ago, for someone, for a certain occasion, they contain memories – collective and personal. However, by exposing them in the context of a museum and then recording them in the form of a photograph, excess sentimentality is discarded and a new reality where they continue their life as an artifact is emphasized.

A collision of several levels of one or more realities present in the works of avant-garde artists could be close to the (anti)logic used in the structuring of certain parts of the cycle while composing the entity. However, the Surrealist technique *le cadaver exquis* has not been literally used, yet the idea of a collective depiction or the completion of the previously executed part by another artist is emphasized. The myths of Modernism – the ego of the artists, originality and authenticity is questioned by the work of two artists working on one work thus attaining a material objectification of the experience of togetherness in work initiated by an evocation of remembering a specific place or perception of something seen in the past. Being far apart from each other, the fact that Vana and Zoran produce the same work at different places and at different times again relativizes the concept of spatial-temporal limitations while at the same time affirms the idea of creation as a collective process, a complex game of interlinking contents represented in the form question/answer where the end result brings unexpected links and surprising images. The narration continues to develop by constructing a network of meanings inseparably linked to the joint activity of the artists but at the same time implying and obliging the third participant in this game to actively and with equal rights participate in finding one of the many potential solutions.

Vana Urošević

Born in Skopje, Macedonia; graduated from the Faculty of Fine Arts, class of Prof. Mladen Srbinović, Belgrade (1984); completed post graduate studies at the same faculty, class of Prof. Radomir Reljić (1987); study trip to Paris (1987); from 1988 to 1989 attended specialist studies at the Academia di Belle Arti in Venice, class of Prof. Borella.

Recipient of the Dimitar Kondovski Award at the Winter Salon in Skopje and the First Prize for the work *Alchemist Box* at the 9th International Biennale of Miniature Art in Gornji Milanovac, Serbia.

She represented Macedonia at the Venice Art Biennale in 2003.

Had solo and group exhibitions in Belgrade, Čačak, Gornji Milanovac (Serbia); Skopje, Bitolj, Struga (Macedonia); Cetinje (Montenegro); New York (USA); Ljubljana, Murska Sobota (Slovenia); Venice (Italy); London (UK); Tallinn (Estonia); Rome (Italy); Sarajevo (Bosnia and Herzegovina), Vienna (Austria); Berlin, Hamburg (Germany); Paris (France); Geneva (Switzerland); Sofia (Bulgaria); Osnabruck (Germany); ...

Member of the Association of Fine Arts Artists of Macedonia since 1984. Works at the National Gallery of Macedonia in Skopje.

Zoran Todović

Born in Gornji Milanovac, Serbia (1958); graduated from the Faculty of Applied Arts in Belgrade, class of Prof. Božidar Džmerković (1983); completed post-graduate studies at the Faculty of Fine Arts in Belgrade, class of Prof. Miodrag Rogić (1985). Study trip in Paris (1991).

Recipient of several international and domestic awards (Politika's Fine Art Award a traditional and prestigious award, Belgrade, Serbia; Grand Prix Varna, Bulgaria; Great Seal of the Graphic Collective, Belgrade, Serbia; Award of the October Salon, Belgrade, Serbia ...).

Had solo and group exhibitions in Belgrade, Novi Sad (Serbia); Zagreb, Rijeka (Croatia); Ljubljana (Slovenia); Podgorica, Bar (Montenegro); Stockholm, Ronneby, Eskilstuna (Sweden); Kracow, Katowice, Wroclaw (Poland); Frechen, Berlin (Germany); Catania, Biella, (Italy); Kyoto, Wakayama, Osaka (Japan); Bhopal (India); Varna (Bulgaria); Buenos Aires (Argentina); Ferrol (Spain); Menton, Paris (France); Maastricht (Holland); Skopje (Macedonia); Gyor, Miskolc (Hungary); Banska Bystrica (Slovakia); Thessaloniki (Greece); Martigny (Switzerland)

Member of the Association of Fine Arts Artists of Serbia since 1984. Professor at the Academy of Arts, University of Novi Sad.

ИЗЛОЖБА РЕАЛИЗОВАНА СРЕДСТВИМА
СЕКРЕТАРИЈАТА ЗА КУЛТУРУ
ГРАДА БЕОГРАДА

ИЗДАВАЧ
ПРОДАЈНА ГАЛЕРИЈА «БЕОГРАД»
Косанчићев венац 19, Београд, Србија
Тел/факс 011 30 33 923
Тел 011 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Главни и одговорни уредник
Михаило М. Петковић, директор

Кустос
Јелена Кривокапић

Уредник издања
Драгица Вуковић

Уметнички савет
Бранко Раковић
Александар – Лека Младеновић
Горан Десанчић

Текст у каталогу
Сања Тодосијевић
Вана Урошевић и Зоран Тодовић

Превод
Ванда Перовић

Дизајн
Жолт Ковач

Фотографија
Бранимир Карановић, Роберт Јанкулоски, Вид Тодовић

Штампа
Инстант систем, Београд

Тираж
150 примерака

EXHIBITION SUPPORTED BY
SECRETARIAT FOR CULTURE OF
THE CITY OF BELGRADE

PUBLISHER
GALLERY «BEOGRAD»
Kosančićev venac 19, Belgrade, Serbia
+ 381 11 30 33 923
+ 381 11 32 87 325
office@galerijabeograd.org
www.galerijabeograd.org

Editor-in-chief
Mihailo M. Petković, director

Curator
Jelena Krivokapić

Catalogue Editor
Dragica Vuković

Art Council
Branko Raković
Aleksandar Leka Mladenović
Goran Desančić

Text in Catalogue
Sanja Todosijević
Vana Urošević and Zoran Todović

Translation
Vanda Perović

Design
Žolt Kovač

Photography
Branimir Karanović, Robert Jankuloski, Vid Todović

Printed by
Instant system, Belgrade

Print run
150

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76.071.1:929 Урошевић В.(083.824)
73/76.071.1:929 Тодовић З.(083.824)
745.52(497.11)"2011/2015"(083.824)

УРОШЕВИЋ, Вана, 1961-

Le cadavre exquis : Упоредна повест о једној кући, једном ремек делу, једној чудесној делатности и једном непревазиђеном поступку = Le cadavre exquis : A parallel history of a house, a masterpiece, a miraculous activity and an unsurpassed method : Продајна галерија "Београд", мај-јун 2015. / [текст у каталогу Сања Тодосијевић, Вана Урошевић и Зоран Тодовић = text in catalogue Sanja Todosijević, Vana Urošević i Zoran Todović ; превод Ванда Перовић = translation Vanda Perović ; фотографија Бранимир Карановић, Роберт Јанкулоски, Вид Тодовић = photography Branimir Karanović, Robert Jankuloski, Vid Todović]. - Београд : Продајна галерија "Београд" = Belgrade : Gallery "Beograd", 2015 (Београд : Инстант систем). - [14] стр. : илустр. ; 22 x 22 cm
Тираж 150. - Упоредо срп. текст и енгл. превод. - Текст штампан двостручно.

ISBN 978-86-6141-078-9

1. Ур. ств. насл. 2. Тодовић, Зоран, 1958- [уметник] [аутор додатног текста]
а) Урошевић, Вана (1961-) - Сликарство - Изложбени каталози б) Тодовић, Зоран (1958-) - Сликарство - Изложбени каталози с) Примењена уметност - Србија - 2011-2015 - Изложбени каталози
COBISS.SR-ID 215275276

Сви радови су на свили, димензија 52x56 cm,
настали у периоду 2011-2015.

All works are made on silk,
dimensions 52x56 cm, from 2011 to 2015

Подрум вина Пробус
Сремски Карловци
www.podrum-probus.com

Пријатељ галерије

Hosting SOLUTIONS
provided by
YUNET INTERNATIONAL

www.galerijabeograd.org